

ФАУСТЪ.

(Прѣзъ всичкото врѣме стои прѣдъ огледалото, ту се приближи, ту се отдалечи отъ него).

Що виждамъ азъ? Какъвъ небесенъ ликъ
Въвъ туй вълшебнo огледало свѣти?
Любовъ, дари ми ти най-бързото си отъ крилѣтъ,
При нея заведи ме още въ тоя мигъ! —
До нея по-близо се осмѣля —
Но виждамъ я като въ мъгла! —
Най-дивната отъ всичкитѣ жени!
Нима наистина жената тѣй плѣни?
Нима въвъ тѣзъ прострѣни стави млади
Се криятъ всичкитѣ божествени наслади?
И туй го има на земята тука?

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Разбира се, когато нѣкой богъ шесть дена се пече,
И въ края самъ на себе бравo си рече,
Ще бжде сигурно съ добра сполука.
За днеска само се нагледай ти!
Таквози либенце за тебъ ще взема!
Блаженъ, кого сждба таквази сполети —
Като невѣста нея въ кжци да приема.

(Фаустъ гледа все въ огледалото. Мефистофелъ се върти на седалището си, играе съ духалото и продължава да говори).

Седж си тука като царъ на трона;
Ей скиптра, липсва още и корона.

ЖИВОТНИТЪ,

(които прѣзъ всичкото врѣме правятъ чудновати движения едно прѣзъ друго, донасятъ на Мефистофеля една корона съ голѣмъ кръстъ).

О, не ставай такъвъ!
Съсъ потъ и съсъ кръвъ